

Terkib İ Bent Muhteşem Süleyman

— pervane · 31 Ekim 2012

Ey Süleyman ayrı düşsen, özde sensin muhteşem;
Akdeniz yığırsa hicran, közde sensin muhteşem!
Sen cihangir, sen heveskâr, sen gönüller şâhısın;
Mevsimim sustursa derman, sözde sensin muhteşem!
Nehre yangın girse, örmem kahrı nur vicdanlara;
Perdeler kaldırdı Rabbim, gözde sensin muhteşem!
Çağlatıp durdun gönüller, meşki serdin canlara,
Kor hazanlar senle memnun, güzde sensin muhteşem!
Asrımın bağrında güller çağlatıp durdun şahım;
Kahrı savdın, nûru gördün, yüzde sensin muhteşem!

Şimdi mâhın yağmasın hiç derdi, derman yüklesin!
Öyle yığırdın ki sevdâ, şimdi hüsrân beklesin!

Bahçelerden nûru aldım, cânı kursun Mihrimah;
Gözdelerden meşki çaldım, bağı yarsın Mihrimah!
Aşkı alsın handelerden, lebde vuslat toplasın;
Neyle hüsrân yakmışım ben, kahrı kırsın Mihrimah!
Topkapı'mdan çağlasın nur, zehri döksün sâkiler;
Neşvelerden neşve buldum, meşki yorsun Mihrimah!
Mehterim zerk ettirip dursun bugün kor cenkleri;
Harmanımdan almışım zâr, gönlü sarsın Mihrimah!
Gökte yansın mâhımın nur rengi, yansın közlerim;
Üsküdar'dan bulmuşum feyz, kalbe varsın Mihrimah!

Söylesin deryam bugün meltemlerin nur raksını!
Yağmasın dermanlarım hiç şeytanın zor raksını!

Gönle kasvet girmesin hiç, cenkle yansın Barbaros;
Kalbe dertler sermeyin hiç, muştı sunsun Barbaros!
Nehre fettan sokmayın, meltemlerim dağlanmasın;
Aşkla deryam titresin hep, meşke konsun Barbaros!
Neyle tekbir kardırın siz, mâbedim kırsın yeis;
Gülşenimden gelmesin kor, nûru ansın Barbaros!
Akdeniz çağlattırıp dursun bugün can mâzimi;

Tütmesin hüsrarla sık sık, köşke konsun Barbaros!
Târihim mehtâbı yağsın yanmayan deryâlara;
Dilde şevksin, közde dildâr; canda şansın Barbaros!

Sâlihim sürsün gönülden yandığım dermanları!
Âşğım bir bir düzeltsin bozduğum meydanları!

Önceler görsün güneşler, nûru versin şehrim;
Tütmesin sessizliğim, dermânı sersin şehrim.
Nur Süleymânım nefessiz kalmasın bağrımda hiç;
Tütmesin sonsuz karanlık, şavkı örsün şehrim.
Caddeler kırgın, sokaklar gönle dargın kalmasın;
Âsumânın kahrı bitsin, şûle dersin şehrim.
Görmesin hiç canlarım kâbuslu mâtemler bugün;
Mehterim yığdırmassın zâr, şevkle girsin şehrim.
Rintlerin bağrında her gün çağlasın kor nağmeler;
Bülbülüm kırsın kahırlar, meşki kursun şehrim.

Solmasın harmanlarım, mevsimlerim can yıkmasın!
Tütmesin hüsrallarım, taksimlerim hâr yakmasın!

Özde közsün; dilde sözsün; canda gülsün sultanım!
Bayramım bayram bugün, eşkimde gölsün sultanım!
Aşka vurgun leblerin hülyamda yangın başlatır;
İlhamım canlandı, kor mısramda selsin sultanım!
Cenklerinden feyzi aldım, mehterimden meşkleri;
Sermişin rüzgârı sık sık, bağda yelsin sultanım!
Bâkiler yığdırsa mâtem, canda ölmezsın şahım;
Vermişin hep câna vuslat, kalbe tûlsün sultanım!
İnliyor Pervâne, yangın yükletir hep canlara;
Elde neysin; kalpte şahsın; sözde dilsin sultanım!

Ey Süleyman, cennetin bağrında olsun tenin!
Dağlanan sâlihlerin şavkıyla dolsun tenin!

(fâ i lâ tün / fâ i lâ tün / fâ i lâ tün / fâ i lün /)